

WSTĘP

Wszczęcie postępowania egzekucyjnego jest uzależnione od spełnienia określonych warunków, takich jak:

- 1) istnienie ważnego tytułu egzekucyjnego;
- 2) nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności;
- 3) wystąpienia do właściwego organu egzekucyjnego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

Jednak w sprawach, które w postępowaniu procesowym mogą być wszczęte z urzędu i w sprawach alimentacyjnych, egzekucja może być wszczęta z urzędu na żądanie sądu pierwszej instancji, który sprawę rozpoznał, skierowane do właściwego sądu lub komornika. Egzekucja taka może być wszczęta również na wniosek prokuratora czy organizacji społecznej.

Konieczne jest aby we wniosku wskazać świadczenie, które ma być spełnione oraz sposób egzekucji. Należy również załączyć tytuł wykonawczy (art. 797 k.p.c.). Jeżeli we wniosku powinna się znaleźć informacja o sposobie egzekucji, oznacza to, że na wierzycielu spoczywa obowiązek wskazania, z jakich składników majątku dłużnika ma być prowadzona egzekucja. Jest to utrudnione w przypadku egzekucji świadczeń pieniężnych, kiedy dłużnik nie pracuje i ukrywa swój majątek. W takiej sytuacji, gdy wierzyciel lub sąd zarządzający egzekucję z urzędu nie mogą wskazać przedmiotów służących do zaspokojenia roszczenia, komornik wezwie dłużnika do złożenia wyjaśnień. Gdy dłużnik nie stawia się w celu złożenia wyjaśnień lub składa wyjaśnienia niezgodne z prawdą komornik ma prawo ukarać go grzywną. Wierzyciel może również zlecić

komornikowi szukanie majątku dłużnika, ale za to zostanie przez komornika pobrane wynagrodzenie.

Inaczej przedstawia się sytuacja w przypadku egzekucji świadczeń alimentacyjnych. Wniosek lub żądanie wszczęcia egzekucji prowadzi do rozpoczęcia działalności organu egzekucyjnego. Organ egzekucyjny bada tytuł wykonawczy tylko pod kątem formalnym, czyli czy posiada wszystkie potrzebne elementy. Nie jest jednak uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art.804 k.p.c.).

Nie ma żadnych ograniczeń, co do ilości sposobów egzekucji wskazanych we wniosku. Wierzyciel w jednym wniosku może wymienić kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi. Zastosowany powinien być najmniej uciążliwy dla dłużnika.

Jeżeli egzekucja z jednej części majątku wystarcza na zaspokojenie roszczeń wierzyciela, dłużnik ma prawo żądać zawieszenia egzekucji z pozostałej części majątku. Najczęściej tytuł egzekucyjny stanowi podstawę do prowadzenia egzekucji o całe objęte nim świadczenie i ze wszystkich części majątku dłużnika. Z treści tytułu egzekucyjnego może jednak wynikać coś innego. Jak już zostało wspomniane, postępowanie egzekucyjne nie jest naturalnym następstwem postępowania rozpoznawczego. Wszczęcie egzekucji nie pozbawia dłużnika możliwości dobrowolnego spełnienia świadczenia na rzecz wierzyciela w toku egzekucji. Dłużnik może je spełnić do rąk wierzyciela lub do rąk komornika. Jeżeli wierzyciel otrzymał należne mu świadczenie, powinien złożyć wniosek o umorzenie egzekucji. Jeżeli tego nie zrobił, to komornik wstrzyma

się z dokonywaniem egzekucji, jeżeli dłużnik złoży dowód na piśmie nie budzący wątpliwości, że obowiązku swego dopełnił albo że wierzyciel udzielił mu zwłoki czyli wyznaczył dłuższy termin do spełnienia świadczenia. Wierzyciel i dłużnik mają prawo być obecni przy każdej czynności, aby w ten sposób bronić swoich praw. Jeżeli strona nie była zawiadomiona o terminie czynności, komornik zawiadamia o jej dokonaniu i na żądanie strony udziela wyjaśnień o stanie sprawy. Każda czynność komornika stwierdzona jest protokołem, który powinien odpowiadać wymogom określonym w przepisach prawa (art. 809 k.p.c.).

Przedstawiliśmy regulacje właściwe dla wszczęcia każdego rodzaju egzekucji. Dalszy tok czynności po wszczęciu postępowania zależy od rodzaju i sposobu egzekucji.

OGRANICZENIA EGZEKUCJI

Przepisy egzekucyjne regulują również, jakie przedmioty lub prawa należące do majątku dłużnika nie podlegają egzekucji. Najczęściej podyktowane jest to względami społecznymi i humanitarnymi.

Nie podlegają egzekucji:

1) przedmioty niezbędne dla dłużnika i jego rodziny zapewniające mu egzystencję i wykonywanie zawodu, a także przedmioty, których pozbawienie naruszyłoby jego uczucia. (art. 829 k.p.c.). Chodzi tu o urządzenia domowe, pościel, odzież, zapasy żywności na okres jednego miesiąca, narzędzia pracy, przedmioty niezbędne do nauki, przedmioty codziennego użytku, których wartość w przypadku sprzedaży jest znikoma, a dla dłużnika mają znaczną wartość użytkową np. stara lodówka.

2) świadczenia alimentacyjne oraz zasiłki i dodatki rodzinne, pielęgnacyjne, porodowe i przeznaczane dla sierot zupełnych (art. 833 §6 k.p.c.);

3) sumy i świadczenia w naturze przekazane dłużnikowi na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych, przyznane przez Skarb Państwa na specjalne cele, jak np. stypendia, chyba że wierzytelność powstała w związku z realizacją tych celów lub obowiązku alimentacyjnego (wtedy mogą być zajęte).

Wyłączone spod egzekucji są również dokumenty osobiste, odznaczenia, przedmioty służące do wykonywania praktyk religijnych.

Ograniczeniom egzekucji, by zapewnić dłużnikowi minimum egzystencji, podlegają:

1) wynagrodzenia dłużnika. Kodeks pracy szczegółowo reguluje,

do jakiej wysokości wynagrodzenie pracownika podlega egzekucji. (art. 87 k.p.):

- do trzech piątych wysokości wynagrodzenia – w przypadku egzekucji alimentów;

- do połowy wynagrodzenia – w przypadku egzekucji innych należności lub potrącenia zaliczek pieniężnych. Te same zasady stosuje się do należności członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, ich domowników z tytułu pracy w spółdzielni, wynagrodzeń członków spółdzielni oraz wszystkich świadczeń powtarzających się, których celem jest zapewnienie utrzymania;

2) emerytury i renty w określonej przez ustawę części.

RODZAJE I SPOSOBY EGZEKUCJI

Egzekucja świadczeń pieniężnych może być przeprowadzona z:

- ruchomości,
- wynagrodzenia za pracę,
- rachunków bankowych,
- innych wierzytelności i praw majątkowych,
- nieruchomości,
- własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego, miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym oraz z lokali stanowiących odrębne nieruchomości.

Zajmiemy się szczegółowo egzekucją z wynagrodzenia za pracę oraz egzekucją z innych wierzytelności i praw majątkowych.

EGZEKUCJA Z WYNAGRODZENIA ZA PRACĘ

W rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego **wynagrodzeniem za pracę** są w szczególności **periodyczne wynagrodzenie za pracę** i wyna-

godzenie za prace zlecone oraz nagrody i premie przysługujące dłużnikowi za okres jego zatrudnienia, jak również związany ze stosunkiem pracy zysk lub udział w funduszu zakładowym oraz wszelkich innych funduszach pozostających w związku ze stosunkiem pracy (art. 881§2 k.p.c.). Tak więc w rozumieniu przepisów o egzekucji, wynagrodzenie obejmuje wszelkie dochody, jakie dłużnik uzyskuje od pracodawcy w związku z pozostawaniem w stosunku pracy. Wynagrodzenie za prace zlecone należy do wynagrodzenia za pracę w świetle k.p.c., tylko gdy przypada pracownikowi od jego pracodawcy. Wynagrodzenie za pracę wykonywaną na podstawie umowy zlecenia, umowy o dzieło lub innej umowy cywilnoprawnej zawartej nie z pracodawcą podlega egzekucji w trybie właściwym dla egzekucji z innych wierzytelności. Eg-

egzekucja z wynagrodzenia za pracę jest egzekucją z wynagrodzenia nieopobranego (komornik zajmuje wynagrodzenie jeszcze niewypłacone dłużnikowi), czyli jest egzekucją z wierzytelności o wynagrodzenie za pracę przysługującej dłużnikowi jako pracownikowi od pracodawcy. Jeżeli zaś wynagrodzenie jest już wypłacone, to egzekucja z niego będzie prowadzona jako egzekucja z ruchomości (z kwoty pieniędzy) albo jako egzekucja z rachunku bankowego, w zależności od formy wypłacania wynagrodzenia.

Egzekucja z wynagrodzenia podlega szczególnym ograniczeniom przewidzianym w kodeksie pracy.

Komornik przystępuje do egzekucji z wynagrodzenia przez jego zajęcie. Zajęcie dokonywane jest przez:

1) zawiadomienie dłużnika, że do wysokości egzekwowane-

go świadczenia i aż do pełnego pokrycia długu nie wolno mu odbierać wynagrodzenia poza częścią wolną od zajęcia ani rozporządzać nim w żaden inny sposób (art. 881§2 k.p.c.);

2) wezwanie pracodawcy, aby w granicach zajęcia nie wypłacał dłużnikowi poza częścią wolną od zajęcia żadnego wynagrodzenia lecz: przekazywał zajęte wynagrodzenie bezpośrednio wierzycielowi zawiadamiając komornika o pierwszej wpłacie albo przekazywał zajęte wynagrodzenie komornikowi, w wypadku gdy do wynagrodzenia jest lub zostanie skierowana jeszcze inna egzekucja, a wynagrodzenie w części zajętej nie wystarcza na pokrycie wszystkich egzekwowanych świadczeń wymagalnych oraz w innych przypadkach określonych przez komornika (art. 881 §3 i 4 k.p.c.). Wraz z wezwaniem komornik poucza

pracodawcę o skutkach niezastosowania się do wezwania. Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia tego wezwania pracodawcy. Zajęcie obowiązuje nadal, choćby po zajęciu dłużnik rozwiązał stosunek pracy i nawiązał nowy. Zajęcie wynagrodzenia za pracę wywołuje wiele skutków zarówno dla dłużnika, pracodawcy jak i wierzyciela.

Pracodawca obowiązany jest:

- nie wypłacać dłużnikowi wynagrodzenia poza kwotą wolną od zajęcia, zajętą zaś część przekazywać wierzycielowi albo komornikowi;
- złożyć w ciągu tygodnia wszystkie żądane przez komornika informacje dotyczące wynagrodzenia dłużnika;
- w razie rozwiązania stosunku pracy z dłużnikiem umieścić adnotację o zajęciu wynagrodzenia na świadectwie pracy;
- przesłać nowemu pracodawcy dłużnika, jeżeli jest znany, wszystkie dokumenty dotyczące zajęcia wynagrodzenia.

Pracodawca może być ukarany grzywną w wysokości 500 zł, jeżeli zaniedba powyższe obowiązki. Niezależnie od kary grzywny, może być pociągnięty przez wierzyciela do odpowiedzialności cywilnej (art. 886 §3 k.p.c.).

Dłużnik obowiązany jest, pod groźbą grzywny, zawiadomić komornika o zmianie pracodawcy; pod rygorem odpowiedzialności za szkodę udzielić wierzycielowi wszystkich informacji potrzebnych do dochodzenia praw przeciwko pracodawcy. Dłużnik nie może odbierać zajętego wynagrodzenia w granicach zajęcia ani rozporządzać nim w żaden inny sposób. Rozporządzenie wynagrodzeniem przekraczającym część wolną jest nieważne w stosunku do wierzyciela.

Dłużnik może żądać umorzenia postępowania egzekucyjnego, co do świadczeń okresowych wymagalnych w przyszłości (takich jak alimenty, renta), jeżeli ureguluje wszystkie wymagalne już świadczenia i złoży do depozytu sumę odpowiadającą świadczeniom za sześć miesięcy z jednoczesnym pełnomocnictwem dla komornika do podejmowania tej sumy. Ma to stanowić rodzaj zabezpieczenia. Komornik skorzysta z tego, jeżeli stwierdzi, że dłużnik zwleka z uiszczaniem świadczeń, a także równocześnie rozpocznie egzekucję z wynagrodzenia, bez wniosku wierzyciela (wszczęcie z urzędu).

Po dokonaniu zajęcia wynagrodzenia, komornik dokonuje wszystkich dalszych czynności w celu skutecznego zakończenia egzekucji. Komornik jest zobowiązany w szczególności:

1) nadzorować dokonywanie potrąceń wynagrodzenia za pracę

i uiszczanie wpłat przez pracodawcę;

2) wydać wierzycielowi na żądanie zaświadczenie o zajęciu wynagrodzenia za pracę w celu wykonywania przez niego praw dłużnika;

3) sporządzić plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji, jeżeli suma ta nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich wierzycieli.

Egzekucja z wynagrodzenia za pracę jest zasadniczym modelem egzekucji z wierzytelności, co przejawia się w tym, że wiele przepisów o egzekucji z wynagrodzenia za pracę ma odpowiednie zastosowanie do egzekucji z rachunków bankowych i do egzekucji z innych wierzytelności.

EGZEKUCJA Z INNYCH WIERZYTELNOŚCI I PRAW MAJĄTKOWYCH

Do kategorii **innych wierzytelności** zaliczać będziemy między

innymi wierzytelność o **zapłatę wynagrodzenia z tytułu umowy o dzieło, umowy zlecenia**, umowy o roboty budowlane, a także wierzytelności o zapłatę czynszu z tytułu umowy najmu lub dzierżawy. Będą to również wierzytelności z tytułu emerytury, renty, zasiłku dla bezrobotnych.

Tak jak w przypadku już opisanego sposobu, komornik przystępuje do egzekucji przez zajęcie wierzytelności. Komornik powiadamia dłużnika o zajęciu oraz wzywa dłużnika wierzytelności (osobę zobowiązaną wobec dłużnika, przeciwko któremu prowadzona jest egzekucja np. zleciodawcę), aby świadczenia, do którego jest zobowiązany, nie świadczył na rzecz dłużnika, ale złożył je komornikowi lub do depozytu sądowego.

W przypadku wierzytelności, które zabezpieczone są poprzez wpis do księgi wieczystej, dodat-

kowo komornik przesyła sądowi prowadzącemu księgę wieczystą wniosek o dokonanie w niej wpisu o zajęciu. Drugim etapem egzekucji z wierzytelności jest realizacja zajętej wierzytelności. Chodzi o przekształcenie zajętej wierzytelności w odpowiednią do jej wartości sumę pieniężną. Może to polegać na spełnieniu świadczenia przez dłużnika zajętej wierzytelności albo przez sprzedaż wierzytelności.

Sprzedaż zajętej wierzytelności może nastąpić na wniosek wierzyciela lub z urzędu (zarządzona przez komornika). Sprzedaż dokonywana jest w drodze licytacji lub z wolnej ręki według przepisów o egzekucji z ruchomości z odrębnościami dotyczącymi ceny. Przy licytacji cena wywołania wynosi połowę sumy stanowiącej wartość zajętej wierzytelności oraz należne od niej odsetki liczone od dnia ich wymagalności do dnia licytacji.

Przy sprzedaży z „wolnej ręki” cena zbycia nie może być niższa od 60% oszacowania wraz z odsetkami liczonymi od dnia sprzedaży (art. 904 §3 k.p.c.).

Przez **inne prawa majątkowe** rozumiemy prawa majątkowe inne niż wierzytelność, prawo własności i prawo użytkowania wieczystego. Będą to np. prawo z patentu, prawo ochronne na wzór użytkowy, udział wspólnika w spółce handlowej. Egzekucja w ich przypadku odbywa się na podstawie przepisów o egzekucji z wierzytelności.

Powództwa przeciwegzekucyjne

Powództwa przeciwegzekucyjne stanowią środki obrony przeciwko niezgodnej z prawem egzekucji. Prawo przewiduje dwa takie powództwa:

- 1) powództwo opozycyjne, które jest środkiem obrony dłużnika;
- 2) powództwo ekscydencyjne

przysługujące osobie trzeciej, której prawa narusza egzekucja.

Powództwo opozycyjne - przysługuje dłużnikowi i może mieć następujące postacie:

- 1) powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części;
- 2) powództwo o ustalenie nieistnienia należności;
- 3) powództwo o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności ma zastosowanie w przypadkach, gdy (art. 840 k.p.c.):

- a) dłużnik przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności, gdy kwestionuje istnienie stwierdzonego tytułem egzekucyjnym obowiązku, albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia dokumentu

stwierdzającego to przejście. Dłużnik zaprzecza więc, że ma wobec wierzyciela obowiązek spełnienia jakiegoś świadczenia albo zaprzecza innym zdarzeniom, które miały wpływ na wydanie klauzuli wykonalności np. kwestionuje termin, w jakim miał spełnić świadczenie. Może też nie uznawać przejścia na niego określonych obowiązków;

b) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądowe, dłużnik może w tym powództwie wskazywać zdarzenia, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także powoływać się na spełnienie świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Do takich sytuacji należeć będzie wykonanie przez dłużnika zobowiązania, niemoż-

liwość świadczenia z przyczyn niezależnych od dłużnika, zwolnienie dłużnika z długu przez wierzyciela;

c) małżonek dłużnika, przeciwko któremu sąd nadal klauzulę wykonalności na podstawie art. 787 k.p.c. wykaże, że egzekwowane świadczenie nie należy się wierzycielowi. Przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł przedstawić. Art. 787 k.p.c. jest podstawą, aby klauzula wykonalności wydana została również przeciwko małżonkowi dłużnika. Chodzi przede wszystkim o umożliwienie małżonkowi dłużnika obrony przed roszczeniami wierzyciela. Wytaczając takie powództwo małżonek może wykazać, że świadczenie wymienione w tytule egzekucyjnym nie należy się wierzycielowi, gdyż np. w chwili

powstawania zobowiązania istniała już małżeńska rozdzielnosc majątkowa. Powództwo to wytacza się przeciwko wierzycielowi. Może być wytoczone gdy egzekucja już została wszczęta - wtedy prawomocny wyrok sądu pozbawiający tytuł wykonawczy wykonalności jest podstawą do umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela (art. 825). Może być również wytoczone jeszcze przed jej wszczęciem, gdy dłużnik chce jej zapobiec.

Powództwo ekscydencyjne (interwencyjne) - Może mieć następujące postacie:

- a) powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji sądowej;
- b) powództwo o ustalenie, że tytuł wykonawczy nie może być w stosunku do niej wykonywany.

Ad. a). Zgodnie z treścią art. 841 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo to jest najczęściej aktualne w wypadku skierowania egzekucji do rzeczy ruchomej będącej we władaniu dłużnika, a stanowiącej własność osoby trzeciej. Tą drogą ochronie podlega też prawo własności i współwłasności, użytkowanie wieczyste oraz spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu. Wytoczenie powództwa możliwe jest dopiero po wszczęciu egzekucji, gdyż wtedy dochodzi się zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji. Powinno być wniesione w terminie miesiąca od dnia uzyskania informacji o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Nie ma możliwości przywrócenia terminu. Powództwo może wytoczyć

osoba trzecia, czyli nie będąca stroną postępowania egzekucyjnego oraz małżonek dłużnika. Małżonek może je wytoczyć w następujących przypadkach:

1) w razie skierowania egzekucji do jego majątku osobistego na podstawie tytułu wykonawczego, przewidującego ograniczoną odpowiedzialność małżonka dłużnika do majątku wspólnego;

2) w razie skierowania egzekucji do majątku wspólnego na podstawie tytułu wykonawczego wydanego wyłącznie przeciwko dłużnikowi.

Powództwo powinno być wytoczone przeciwko wierzycielowi, a jeżeli dłużnik zaprzecza prawu osoby trzeciej także przeciwko dłużnikowi.

Ad.b) Jest to powództwo związane z egzekucją tytułu wykonawczego zobowiązującego do wydania ruchomości indywidualnie

oznaczonej, nieruchomości albo opróżnienia lokalu. Wiemy bowiem, że w przypadku kiedy rzeczą władą inna osoba niż dłużnik, egzekucja może być prowadzona też przeciwko niej (art. 791 k.p.c.). Jeżeli osoba trzecia wykaże, że władą tymi rzeczami na podstawie tytułu nie pochodzącego od dłużnika, komornik wstrzyma się z czynnościami egzekucyjnymi, pouczając władającego.

SKARGA NA CZYNNOŚCI KOMORNIKA

Jest to najbardziej charakterystyczny dla sądowego postępowania egzekucyjnego środek zaskarżenia. Służy on eliminacji czynności egzekucyjnych komornika dokonanych z naruszeniem przepisów proceduralnych. Nie jest to sposób mający na celu uchylenie czynności komornika naruszającej wprawdzie prawa stron osób trzecich, ale wykonanej zgodnie z obowiązującą procedurą.

Komornik nie jest władny do badania zasadności wystawionego tytułu wykonawczego, dlatego na tej podstawie nie możemy opierać swojej skargi na dokonane przez niego czynności. Temu służą opisane wcześniej powództwa. Skarga przysługuje na każdą czynność komornika, czyli decyzyjną podejmowaną w postaci postanowienia lub zarządzenia (zarządzenie o ukaraniu grzywną) i faktyczną (przeszukanie odzieży przez osobę płci odmiennej niż dłużnik), a także na zaniechanie dokonania czynności przez komornika, czyli niewykonanie czynności, do której był zobowiązany (np. nie zawiadomienie dłużnika o terminie licytacji, nie doręczenie zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przy dokonywaniu pierwszej czynności). Skarga nie dotyczy beczynności komornika powodującej przewlekłość postępowania. Takie zachowanie komornika może być

zwalczane na drodze nadzoru korporacyjnego nad komornikiem. W tym celu można złożyć skargę do odpowiedniej rady komorniczej.

Na wniesienie skarg przysługuje tydzień, który biegnie: od dnia, w którym czynność była dokonana (gdy strona lub inna osoba była o czynności zawiadomiona); od dnia zawiadomienia o dokonanej czynności (gdy nie była wcześniej o niej powiadomiona); od kiedy osoba ta dowiedziała się o dokonaniu czynności (gdy nie było zawiadomienia ani przed, ani po czynności). W kodeksie przewidziano kilka szczególnych unormowań, co do terminu wniesienia skargi na niektóre czynności komornika. Dotyczy to niektórych czynności przy egzekucji z ruchomości i nieruchomości, np. czynności komornika w toku licytacji nieruchomości można zaskarżyć natychmiast po

ich dokonaniu, zgłaszając skargę do sędziego nadzorującego licytację. Skarga na czynność komornika powinna być wniesiona na piśmie. Poza wyjątkami, kiedy to - jak w przypadku skargi składanej do protokołu licytacji - może ona być zgłoszona ustnie. Skarga musi odpowiadać wszystkim wymogom, jakie prawo stawia pismom procesowym (art.126 k.p.c.); określać zaskarżoną czynność lub czynność, której komornik zaniechał; zawierać wniosek o uchylenie, zmianę lub dokonanie zaskarżonej czynności; zawierać uzasadnienie.

W sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych trzeba dodatkowo wskazać wartość egzekwowanego roszczenia. Skargę wnosi się do sądu rejonowego, przy którym działa komornik. Wniesienie skargi nie wstrzymuje postępowania egzekucyjnego ani wykonania zaskarżonej

czynności, chyba że sąd w całości lub części zawiesi postępowanie egzekucyjne lub wstrzyma wykonanie czynności. Sąd rozpoznaje skargę w terminie tygodniowym od dnia jej wpłynięcia do sądu. Po rozpoznaniu skargi sąd wydaje postanowienie. Na postanowienie to przysługuje zażalenie.

Wykaz skrótów:

k.p.c. – Kodeks postępowania cywilnego

k.p. – Kodeks pracy

WZORY PISM

Wniosek o egzekucję

Poznań, dnia 2 listopada 2005 roku

Do Komornika Sądowego

Rewiru przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu

Wierzyciel: małoletni Kamil Kowalski

reprezentowany przez matkę Marię Kowalską

– przedstawiciela ustawowego, zam. Poznań, ul. Transportowa 5 m 14

Dłużnik: Józef Kowalski

zam. Poznań, ul. Kielecka 150 m 8

Wniosek o wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia za pracę

Załączając tytuł wykonawczy, obejmujący wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu z 17 lutego 2005 r., sygn. akt: II C 345/04, opatrzony klauzulą wykonalności tegoż Sądu z 17 lutego 2005 r. w imieniu małoletniego wnoszę o:

1. wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia za pracę dłużnika Józefa Kowalskiego poprzez zajęcie podlegającej egzekucji części wynagrodzenia za pracę, w celu wyegzekwowania następujących kwot:

– po 300 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 marca 2005 r., płatnych do 10 każdego miesiąca za dany miesiąc z ustawowymi odsetkami z tytułu zwłoki w płatności każdej z rat.

2. ustalenie oraz ściągnięcie wraz z egzekwowanym roszczeniem kosztów egzekucji według norm przepisanych,

3. doręczenie przedstawicielowi ustawowemu małoletniego wierzyciela odpisu wezwania skierowanego do zakładu pracy dłużnika.

Maria Kowalska

Załączniki:

Tytuł wykonawczy

Skarga na czynności komornika

Luboń, dnia 26 lipca 2006 r.

Do Sądu Rejonowego
Wydział Cywilny
w Poznaniu
Sygn.akt Km...../05

Wierzyciel: Maria Pałka,
zam. 62-031 Luboń, ul. Cytrusowa 5 m 7
Dłużnik: Józef Pałka
zam. 62-031 Luboń, ul. Marchewkowa 145 m77

Skarga dłużnika

na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w
Poznaniu, z 18.07.2006,
sygn.akt Km 95/97.

W imieniu własnym składam skargę na wyżej opisane postanowienie doręczone dłużnikowi 24.07.2006 roku oraz wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia,
2. zasądzenie od wierzyciela na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Wyżej opisanym postanowieniem komornik, na podstawie art. 860 k.p.c. zwolnił dotychczasowego dozorcę zajętych ruchomości dłużnika i ustanowił innego w osobie wierzyciela. Zarządzając zmianę dozorcę komornik nie wysłuchał stron.

Dowód: postanowienie

Ponieważ w niniejszej sprawie nie zachodzą okoliczności powodujące konieczność natychmiastowej zmiany dozorcę, a tylko w takim wypadku komornik może zwolnić dozorcę i ustanowić nowego bez wysłuchania stron, dokonana przez komornika czynność w sposób rażąco narusza dyrektywy art.860 k.p.c.

Józef Pałka

Załączniki:

- odpis skargi